

Sygn. akt IV Ka 1/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kościelniak

Protokolant Anna Kołodziej - Bąk

przy udziale oskarżyciela publicznego z Komendy Miejskiej Policji w Kaliszu Waldemara Mielcarka

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014r.

sprawy K. P. (1)

obwinionego o wykroczenia z art. 87 § 1 kw i art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 23 października 2013r. sygn. akt VII W 528/12

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 kpsw i art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z opisu czynu eliminuje słowa „będąc w stanie po użyciu alkoholu na podstawie zeznań świadków”, a z podstawy skazania art. 87 § 1 kw;

- jako podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 97 kw;

- uchyla orzeczenie o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz

o nałożeniu na obwinionego obowiązku zwrotu prawa jazdy.

2. W pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. - Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 420,00 zł. z 23% VAT (czteryście dwadzieścia złotych) tytułem kosztów obrony udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

4. Zwalnia obwinionego od kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 1/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 października 2013 r. w sprawie VII W 528/12 Sąd Rejonowy w Kaliszu uznał obwinionego K. P. (1) za winnego tego, że:

w dniu 16 maja 2012r. ok. godz. 12;00 w K. ul. (...) kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu (na podstawie zeznań świadków) nie zachował należytej ostrożności i wykonując manewr cofania uderzył w zaparkowany pojazd marki H. o nr rej. (...)

tj. wykroczeń z art. 87 § 1 kw i art. 97 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw

w zw. z art. 9 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 zł.

Na podstawie art. 87 § 3 kw orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii „B” w strefie ruchu lądowego na okres 6 miesięcy, nakładając jednocześnie na obwinionego obowiązek zwrotu prawa jazdy do organu, który je wydał – Prezydenta Miasta K.. Nadto Sąd orzekł o kosztach postępowania.

Powyzszy wyrok zaskarżył obwiniony, zarzucając wyrokowi błąd

w ustaleniach faktycznych. W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji.

W uzupełnieniu apelacji obrońca obwinionego, zarzucił obrazę przepisów postępowania – art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na:

- uznaniu wyłącznie na podstawie zeznań świadka D. I., że to obwiniony, wykonując manewr cofania w dniu 16 maja 2012r. użytym przez niego samochodem marki O. (...) o nr rej (...) uderzył w samochód marki H., podczas gdy:

- zarówno z wyjaśnień obwinionego, jak i zeznań świadka J. P. wynika, iż był on w tym czasie w innym miejscu i nie mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu;

- na samochodzie marki O. (...) użytym przez obwinionego nie odnaleziono i nie zabezpieczono żadnych śladów, które odpowiadałyby uszkodzeniom samochodu marki H.;

- zasady doświadczenia życiowego wskazują, że widząc daną osobę

w przejściu przez zaledwie kilka sekund, niezmiernie trudno jest następnie

(i to upływie niemal dwóch miesięcy) ze stu procentową pewnością rozpoznać tę osobę na podstawie okazanego zdjęcia, a tym samym do zeznań świadka w tym zakresie winno się podchodzić z dużą dozą ostrożności i z uwzględnieniem możliwości pomyłki poprzez wskazanie osoby podobnej w wyglądzie, w szczególności w sytuacji, gdy brak jest innych dowodów potwierdzających obecność obwinionego w danym czasie

i miejscu;

- z zeznań K. I. wynika, iż kierowcą pojazdu, który uderzył

w samochód marki H. był wysoki mężczyzna, a obwiniony jest średniego wzrostu;

- bezpodstawnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego,

że uszkodzenia użytym przez niego samochodu powstały przy okazji wcześniejszej kolizji, podczas gdy wersja ta znajduje potwierdzenie zarówno w zeznaniach świadka J. P., jak i w stanie pojazdu O. (...) uwidocznionym na zdjęciach znajdujących się w aktach sprawy, a nadto nie stoi w sprzeczności z zeznaniami świadków D. i K. I.;

- uznaniu wyłącznie na podstawie zeznań świadka D. I., która wskazała, iż od mijających ją mężczyzn poczuła woń alkoholu, że ponad wszelką wątpliwość obwiniony znajdował się pod wpływem alkoholu, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań świadka przeprowadzona

z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań doświadczenia życiowego, winna prowadzić do wniosku, że nawet przy założeniu, iż jednym z mijanych mężczyzn był obwiniony (co ja wyżej wskazano wydaje się wątpliwe), to woń alkoholu mogła pochodzić nie od niego, ale od towarzyszącego mu mężczyzny, a nadto wcale nie musiała być jednoznaczna z wystąpieniem stanu po użyciu alkoholu.

W konkluzji wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku

i uniewinnienie obwinionego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego K. P. (1) nie zasługuje na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu Odwoławczego w części dotyczącej okoliczności wykonywania manewru cofania przez obwinionego i spowodowania uszkodzeń samochodu marki H. będącego własnością M. R., ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd orzekający wbrew twierdzeniom apelacji nie są dotknięte błędem.

Ustalenia te są wynikiem wnikliwej, wszechstronnej oceny dowodów ujawnionych na rozprawie – oceny dokonanej zgodnie z prawidłami logicznego rozumowania, zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk, należy uznać za

w pełni nieuprawniony.

Świadkowie D. I. i K. I. opisali zdarzenie, którego byli bezpośrednimi obserwatorami. Podali opis pojazdu, którym poruszał się obwiniony, przy czym K. I. zauważył nawet charakterystyczną cechę auta, a mianowicie biały błotnik. Świadkowie podali także rysopisy obu mężczyzn, którzy z tego pojazdu wysiedli. Zgodnie wskazali okoliczności,

w których doszło do uszkodzenia samochodu marki H.. K. I. spisał nawet numer rejestracyjny samochodu obwinionego i dzięki temu pokrzywdzony poznał osobę sprawcy. Nadto D. I. rozpoznała K. P. (1) na okazanych jej zdjęciach (protokół okazania k. 24).

Oboje świadkowie są osobami obcymi w stosunku do obwinionego. Znaleźli się na miejscu zdarzenia przypadkowo. Nie ma żadnych podstaw, które pozwoliłyby podważyć obiektywizm ich relacji. Nie ma także wątpliwości co do rozpoznania obwinionego przez D. I.. Świadek zwróciła uwagę na głośne zachowanie obu mężczyzn, przyjrzała im się, stosunkowo dokładnie opisała ich wygląd. Okazanie zdjęć miało miejsce niespełna miesiąc po zdarzeniu, gdy w pamięci świadka nie zatarły się jeszcze zapamiętane dosyć charakterystyczne rysy twarzy obwinionego.

Zebrany przez Sąd orzekający materiał dowodowy i prawidłowo oceniony niewątpliwie wskazuje na obwinionego, jako sprawcę uszkodzenia pojazdu M. R..

Wątpliwości budzi natomiast przyjęcie przez Sąd I instancji, iż K. P. (1) kierował samochodem i wykonał manewr cofania znajdując się w stanie po użyciu alkoholu.

Ustalenia faktyczne w tym zakresie Sąd orzekający oparł wyłącznie na zeznaniach D. I., bowiem oprócz zeznań tego świadka nie ujawniono w przedmiotowej sprawie innych dowodów lub poszlak potwierdzających tę okoliczność.

Jednak w ocenie Sądu Odwoławczego zeznania D. I. nie stanowią wystarczającego i przekonującego dowodu na potwierdzenie stanu po użyciu alkoholu u obwinionego. Relacje świadka akurat w tej części nie są stanowcze. Wprawdzie podczas pierwszego przesłuchania (k. 27 – 28) D. I. podała, że gdy obaj mężczyźni przechodzili obok niej wyczuła woń alkoholu od kierowcy auta, to przed sądem (k. 104) wskazała kolegę obwinionego jako tego, który był pod wpływem alkoholu i był bardzo wesoły. Wyraźnie też sprecyzowała, że od obwinionego, w którym na 100% rozpoznała

kierowcę, nie czuła woni alkoholu. Po odczytaniu jej wcześniejszych zeznań świadek ponownie wskazała na K. P. (2) jako osobę, od której czuła woń alkoholu, tłumacząc pomyłkę zdenerwowaniem.

Jednak chwiejność tychże zeznań i to co do istotnej okoliczności, podważa ich wiarygodność tym bardziej, że nie ma jak wskazano wcześniej innych dowodów wspierających wersję podaną przez świadka podczas pierwszego przesłuchania.

Nadto - tutaj należy przyznać rację autorowi apelacji, nie można nawet przy przyjęciu, że to od obwinionego D. I. poczuła woń alkoholu, wykazać ponad wszelką wątpliwość, iż znajdował się on w stanie po użyciu alkoholu (czyli od 0,2 ‰ alkoholu we krwi), a tylko wówczas można byłoby mu przypisać wykroczenie z art. 87 § 1 kw.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznając apelację za częściowo zasadną zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminował słowa „będąc w stanie po użyciu alkoholu na podstawie zeznań świadków”, a z podstawy skazania art. 87 § 1 kw i jako podstawę wymiaru kary przyjął art. 97 kw. Nadto uchylił orzeczenie o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz o nałożeniu na obwinionego obowiązku zwrotu prawa jazdy. W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Należy wskazać, że wymierzona obwinionemu kara grzywny jest karą adekwatną do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu z art. 97 kw.

Obwiniony naruszył podstawową zasadę obowiązującą uczestników ruchu – określoną w art. 1 Prawo o ruchu drogowym ustawa z dnia 20 czerwca 1997r., winien mianowicie zachować ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Nadto kierujący pojazdem jest obowiązany przy wykonywaniu manewru cofania zachować szczególną ostrożność, sprawdzić czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia i upewnić się czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący zobowiązany jest zapewnić sobie pomoc innej osoby. Obwiniony do tychże zasad się nie zastosował.

O kosztach obrony z urzędu udzielonej obwinionemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono w trybie § 14 ust. 1, 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw Sąd zwolnił obwinionego od kosztów postępowania z uwagi na jego sytuację materialną.